

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/20/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111201209
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8111201209.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne W. N., rod. X., nar. XX.X.XXXX, štátnej občianky Slovenskej republiky, bytom J. XX/XXX, XXX XX N., zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Ulica Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Provident Financial s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava 2, IČO: 35 805 731, zastúpeného De Minimis spol. s r. o., so sídlom Mateja Bela 6, 811 06 Bratislava, IČO: 36 868 949, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpené advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Ulica Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie finančného zadostučinenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C/13/2011-370 zo dňa 06.11.2012 takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e sa rozsudok a vec sa v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobný návrh. O trovách konania vyslovil, že rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Predmetom konania prvostupňovým súdom bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodné obohatenie žalovaným vo výške 602,- Eur a nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 602,- Eur.

Prvostupňový súd mal skutkovo za preukázané, že predmetom činnosti žalovaného je aj poskytovanie úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Ďalej mal za preukázané, že došlo medzi účastníkmi konania k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 20.09. 2009 na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyňi bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 700,- Eur. Podľa zmluvy celkové náklady úveru sú tvorené súčtom úroku 100,80 Eur a administratívneho poplatku vo výške 140,70 Eur. Priemerná hodnota RPMN vzťahujúca sa na úver poskytnutý na základe zmluvy predstavuje 37,93 %. Podľa zmluvy celková dlžná suma, ktorú mala žalovanému zaplatiť žalobkyňa je 941,50 Eur, pričom žalobkyňa potvrdila svojím podpisom, že prevzala celú čiastku úveru v hotovosti a čo sa týka spôsobu splácania úveru zvolený bol pohotovostný režim.

Ďalej mal za preukázané, že dňa 20. 09. 2009 bola medzi účastníkmi konania uzavretá zmluva o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej žalobkyňi bude žalovaný ako poskytovateľ poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý jej bol poskytnutý. Podľa zmluvy sa žalobkyňa zaviazala platiť odmenu za prevzatie hotovosti vo výške 5,95 Eur týždenne a celková odmena podľa tejto zmluvy je 360,50 Eur.

Mal za preukázané, že žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 667,11 Eur na zmluvu č.371335721.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že neuniesla dôkazné bremeno žalobkyňa na preukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia. Poukázal nato, že žalobkyňa prevzala úver vo výške 700 eur a žalovanému

zaplatila 667,11 eur , teda nevrátila mu ani sumu, ktorú od neho prevzala. Vychádzajúc z tohto zistenia, nepovažoval tak za potrebné zaoberať sa tvrdeniami žalobkyne o tom, že zmluva je neplatnou lebo má obsahovať neprijateľné podmienky.

Podľa jeho názoru, ak by žalobkyňa v konaní preukázala, že sú tu dôvody preto, aby súd žalovanému uložil vydať jej bezdôvodné obohatenie na základe neprijateľnej podmienky, znamenalo by to, že úspešne na súde uplatnila porušenie práva. Tým by sa vytvoril základ jej práva žiadať pri splnení ďalších predpokladov primerané finančné zadosťučinenie. Podľa jeho názoru žalobkyňa nebola tou, ktorá úspešne uplatnila porušenie práva vo vzťahu ku vlastnej osobe. Mal za to, že ak by sa preukázalo, že relevantné je tvrdenie o tom, že žalovaný mal do RPMN započítať aj sumu odmeny za vyberanie splátok v hotovosti, alebo žeby neprijateľnými mali byť viaceré zmluvné podmienky v dôsledku čoho by mala byť neplatná zmluva ako celok, prijal záver, že na posúdenie dôvodnosti jej nároku by tu nemalo žiaden vplyv. Nepreukázala žalobkyňa totiž, že by žalovaný od nej vymáhal doposiaľ nezaplatenú sumu istiny úveru 32,89 Eur, prípadne ďalšie nároky vyplývajúce zo zmluvných dojednaní.

Rovnako tak pri nároku na finančné zadosťučinenie prijal prvostupňový súd záver, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a tvrdenú údajnú ujmu nijako nekonkretizovala, z dôkazov ani nevyplývalo, že by sa žalovaný domáhal od nej plnenia neprimerane, že by jej spôsobil závažné dôsledky, navodil tiesnivú situáciu a pod. Podľa jeho názoru finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. vychádzajúc z jeho zmyslu a účelu a logických súvislostí nie je možné vykladať tak, že by dôsledkom akéhokoľvek úspešného uplatnenia porušenia práva dodávateľom voči spotrebiteľovi malo byť automatické priznávanie finančného zadosťučinenia. Mal za to, že žalobkyňa žiadne predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia ani netvrdila a ani nepreukázala

Poukázal na ustanovenie § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, 3, 4 § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, ods. 2, § 4 ods.3 zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 451 ods. 1, § 451 ods. 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

V odvolaní ďalej uviedla, že prvostupňový súd príliš jednoduchou argumentáciou vec vybavil tým, že žalobkyňa nesplatila ani len úver, a preto jej bezdôvodné obohatenie nevzniklo. Z napadnutého rozsudku nevyplýva z akých dôvodov súd jej nepriznal bezdôvodné obohatenie, ktoré prijal žalovaný v súvislosti s administratívnym poplatkom a odmenou za zabezpečenie splátok úveru. Súd len aritmetický porovnal výšku úveru a rozsah splátok zo strany žalobkyne, a nevyhodnotil akú časť splátok predstavuje administratívny poplatok a akú časť odmena za zabezpečenie splátok úveru. Rozsudok považuje za nepreskúmateľný. V konaní bolo uvedené prečo uvedené poplatky sú neprijateľné a bol návrh, aby to bolo predmetom konania. Prvostupňový súd neprípustil rozšírenie žaloby z dôvodu, že tieto podmienky uvedie vo výroku, ak uzná nárok z titulu neprijateľnosti zmluvných podmienok. V odôvodnení napadnutého rozsudku niet ani zmienky, na argumenty o neprijateľnosti zmluvných podmienok. Neprijateľné poplatky však platila. V karte splátok v spodnej časti je potvrdené, že v splátke je aj administratívny poplatok a poplatok za zabezpečenie splátok úveru. Poukázala na povinnosť súdu aj bez návrhu vyhodnotiť zmluvné podmienky. Súd aj keď neprávoplatne už vyslovil, že ide o neprijateľné podmienky. K tomu súd neuviedol žiaden dôvod.

V odvolaní ďalej uviedla, že nesúhlasí s právnym názorom súdu o hotovostnom režime. Zmluvná podmienka v kolónke v zmluve pod nadpisom " Hotovostný režim „automaticky spojí s hotovostným prevzatím úveru aj hotovostné splácanie. Malo by to byť oddelené, pretože každý chce hotovostný úver, ale tým sa automaticky musí podradiť pod hotovostné splácanie. Týmto sa súd nezaoberal.

Súd sa nezaoberal najdôležitejšou otázkou o neprijateľnosti administratívneho poplatku a odmeny za zabezpečenie splátok úveru.

Pokiaľ ide o nárok na primerané finančné zadosťučinenie, podľa jej názoru je dôkazné bremeno pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie omnoho ľahšie a súd by sa mala opierať o aplikáciu § 136

O.s.p. berúc do úvahy skutkové okolnosti, ktoré vyplývajú zo základného rozsudku. Súd z týchto kritérií nevychádzal a jeho právny záver nie správny, Naviac by sa malo vyčkať do rozhodnutia o bezdôvodnom obohatení.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver 700,- Eur a bolo preukázané, že žalobkyňa žalovanému poukázala len 667,11 Eur a teda nesplatila doposiaľ ani len istinu úveru. K vzniku obohatenia na strane žalovaného preto nemohlo dôjsť. Poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nie je povinný súd odpovedať na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na , ktoré majú podstatný význam pre vec. Prvostupňový súd teda nebol povinný reagovať na každý hypoteticky argument uvádzaný v podaniach žalobkyne, ktorý nemohol mať vplyv na závery vedúce k zamietnutiu žaloby.

Žalovaný nesúhlasí, že obohatenie malo žalovanému vzniknúť v súvislosti s neprijateľnými podmienkami. V prejednávanej veci sa konalo niekoľko pojednávaní, na ktorých mohli byť predložené dôkazy zo strany žalobkyne a vedľajšieho účastníka na preukázanie, že niektoré ustanovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo zmluvy o zabezpečení splátok úveru je neplatné pre neprijateľnosť. Návrh nebol urobený ani po poučení súdom podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a súd správne žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Vo vyjadrení ďalej uviedol, že dojednanie o administratívnom poplatku nemožno považovať za neprijateľné. V zmluve o spotrebiteľskom úvere bol uvedený jediný administratívny poplatok, ktorý musela žalobkyňa zaplatiť, pričom výška tohto poplatku bola konečná a vopred známa už pri uzatvorení zmluvy. Žalobkyňa tento poplatok nemohol nijakým spôsobom prekvapiť a vyvolať nerovnováhu v právach a povinnostiach v jej neprospech.

Ďalej uviedol, že žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Toto ustanovenie stanovuje, že žalobkyni prináleží primerané finančné zadosťučinenie vtedy, ak preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon, že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľke ujmu a príčinnú súvislosť medzi porušením povinností a následkom.

Navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd v zmysle zásad v ust. § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmal rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 O.s.p. a dospel k záveru, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku a ani pre jeho zmenu (§ 2 19, § 220 O.s.p.).

Predmetom konania pred prvostupňovým súdom je uplatnený nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa považovala administratívny poplatok dohodnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odmenu za zabezpečenie splátok úveru za neprijateľné.

Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie o neunesení dôkazného premena na strane žalobkyne na nepreukázaní predpokladov pre vydanie bezdôvodné obohatenie, ako aj predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Je potrebné súhlasiť s odvolateľkou, že prvostupňový súd len aritmetický porovnal výšku úveru a rozsah splátok zo strany žalobkyne, a nevyhodnotil akú časť splátok predstavuje administratívny poplatok a akú časť odmena za zabezpečenie splátok úveru.

Prvostupňový súd sa nevyrovnal (absolútne) s právnou otázkou neprijateľnosti namietaných zmluvných podmienok žalobkyňou a napadané zmluvné podmienky nepodrobil hľadiskám súdnej kontroly podľa § 53 ods. 1 OZ.

Zo záveru súdu síce vyplýva, že ak by aj tieto neprijateľné podmienky mali byť na posúdenie dôvodnosti nároku by to nemalo žiaden vplyv. S týmto názorom nemožno súhlasiť.

Súd bol povinný dotknuté zmluvné podmienky vo vzťahu ku ktorým žalobkyňa poukazovala na ich neprijateľnosť preskúmať ich z úradnej povinnosti. Táto možnosť preskúmania z úradnej povinnosti vyplýva z článku 6 ods.1 smernice č. 93/13/EHS z 25.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ, napríklad rozsudok zo dňa 14.06.2012 Banco Español de Crédito, C-618/10, Banif Plus Bank Zrt., C-472/11.

„Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak považuje takúto podmienku za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomu namieta (dovoľáva sa platnosť)“ (C-243/08: „Pannon“ GSM).

Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“

Taktiež je potrebné uviesť, že povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana spotrebiteľa je opodstatnená, pokiaľ príslušný súd má posudzovať a posudzuje ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky a tak vyrovnáva nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a navrhovateľom. Preto bolo súladné so zákonom, aby sa prvostupňový súd ex offo s uvedenými námietkami o neprijateľnosti poplatkov zaoberal.

Prvostupňový súd sa nevyrovnal tiež s prebiehajúcimi konaniami, v ktorých sa spotrebiteľia domáhajú určenia určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatváraných medzi žalovaným ako veriteľom a spotrebiteľom, ak ide o tie isté zmluvné podmienky, na ktoré poukazuje žalobkyňa (konanie vedené na Okresnom súde Prešov 17C/178/2011, 38C/140/2010).

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na záver Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci 41Cob 139/20012 „odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom že ,dojednanie administratívneho poplatku v uvedenej výške je v rozpore s dobrými mravmi a z tohto dôvodu je takéto dojednanie je v zmysle § 39 Obč. zákonníka neplatné. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že administratívny poplatok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá odporuje právnym predpisom , je v rozpore s dobrými mravmi a preto je neplatná.

U neprijateľnej zmluvnej podmienky ide o absolútnu neplatnosť (§ 53 ods. 5 OZ) a z neplatnej zmluvnej podmienky nemožno priznať plnenie.

Prvostupňový súd sa nevyrovnal sa s tvrdením žalobkyne, že neprijateľné poplatky žalovanému platila. S poukazom na kartu splátok kde je uvedené, že v splátke je administratívny poplatok a poplatok za zabezpečenie splátok úveru. Neskúmal teda, ktorá časť vykonaných splátok sa rovná administratívne poplatku a odmene za zabezpečenie úveru.

Rovnako tak záver súdu o neopodstatnenosti nároku na primerané finančné zadostučinenie je potrebné považovať za predčasný, keďže prvostupňový súd nepreskúmal dotknuté zmluvné podmienky ex offo z hľadiska ich neprijateľnosti. Na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je rozhodujúca skutočnosť, že došlo aspoň k ohrozeniu práva spotrebiteľa.

Prvostupňový súd neaplikoval a nijako sa nevyrovnal s ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 250/20078 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa tohto ustanovenia (3), „Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9)“. Do koncepcie tejto ochrany zapadá bez pochybnosti reštitúcia, zdržanie sa používania nečestnej klauzuly, ale aj peňažná satisfakcia.

V tomto smere je dôležitá hrozba účinkov neprijateľnej zmluvnej podmienky. Konanie dodávateľa, ktorý voči spotrebiteľovi jasne a transparentne neprejaví úmysel netvať na neprijateľnej zmluvnej podmienke, je nekalou obchodnou praktikou a tá z časového hľadiska nie je limitovaná dátumom uzavretia zmluvy (čl. 3 ods. 2 smernice 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu).

Relutárna satisfakcia je spojená s porušením (ohrozením) práv spotrebiteľa.

Zdá sa, že inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti 15/. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci") (porovnaj uznesenie Krajského súdu Prešov 20Co/96/2013).

Odvolací súd nie je zástancom kasačných rozhodnutí v prípadoch tzv. nevyhnutného dvojinštančného posúdenia nároku a nemyslí si ani, že princíp dvojinštančnosti je ústavným princípom, keďže v ústave o dvojinštančnosti niet zmienky (porov. nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 777/07, ze dne 31. 07. 2008).

No zdá sa, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke tzv. zmeňujúcich rozsudkov je konštantná. Z odôvodnenia rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 302/2008 z 30. júla 2009:

„Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo im odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom, však rozhodujúcich skutkových zistení.“

Vo vzťahu k zisťovaniu skutkového stavu je výstižným „české“ rozhodnutie (C. H. Beck č. C 201/2001), citované takmer vo všetkých „slovenských“ komentároch k Občianskemu súdnemu poriadku:

„Je- li ke správne rozhodnutí o veci samé zapotřebí podstatných (pro rozhodnutí zásadně významných) skutkových zjištění, která neučinil soud prvního stupně, popřípadě která tento soud učinil, ale vzhledem k nesprávnému právnímu názoru, který zaujal, na nich své rozhodnutí nezaložil, nejsou podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně; odvolací soud proto rozhodnutí zruší a věc vrátí soudu prvního stupně k dalšímu řízení.“

Zároveň takýto postup, podľa NS SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo 40/2009 z 5. novembra 2009), je zodpovedajúci princípu dvojinštančnosti:

„Pri viazanosti súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu zostáva dvojinštančnosť zachovaná, nakoľko účastník má po opätovnom rozhodnutí súdu prvého stupňa (po zrušení a vrátení jeho predchádzajúceho rozhodnutia) možnosť znovu ho napadnúť riadnym opravným prostriedkom na inštančne vyššom súde“. Skutočnosť, že súd prvého stupňa je po zrušení a vrátení svojho predchádzajúceho rozhodnutia viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, je daná priamo zákonom (§ 226 O.s.p.), preto nemôže zakladať vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (R. Urban; www.otvorenepravo.sk).

Za takejto situácie odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude v novom konaní bude postupovať vo vyššie naznačených intenciách rešpektujúc názor odvolacieho súdu s tým, že sa bude potrebné vyrovnáť s námietkou a dôvodmi

neprijateľnosti zmluvných podmienok - administratívneho poplatku a odmeny za zabezpečenie splátok úveru, a opätovne posúdi i nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.